

Sygn. akt I CSK 124/15

POSTANOWIENIE

Dnia 25 listopada 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wojciech Katner

w sprawie z powództwa Syndyka masy upadłości E. S.A. w upadłości likwidacyjnej
w W.

przeciwko Z. P. i A. P. o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 25 listopada 2015 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie

z dnia 28 maja 2014 r., sygn. akt VI ACa 1384/13,

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i zasądza od strony powodowej na rzecz pozwanych łącznie
kwotę 1800,- (jeden tysiąc osiemset) złotych kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 28 maja 2014 r. Sąd Apelacyjny w Warszawie oddalił apelację powoda Syndyka masy upadłości E. S.A. w upadłości likwidacyjnej z siedzibą w W. od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 28 marca 2013 r., którym zasądzone zostały odsetki ustawowe od kwot uiszczonego, dobrowolnie zwróconego powodowi zadatku przez pozwanego, w wyniku niewykonania umowy przedwstępnej sprzedaży nieruchomości. Po rozpoznaniu apelacji strony powodowej kwestionującej przede wszystkim przyjęte przez Sąd pierwszej instancji terminy wymagalności świadczenia pozwanego, wpływające na wysokość należnych odsetek, Sąd Apelacyjny uznał za prawidłowo ustalony stan faktyczny i dokonaną ocenę prawną przez Sąd Okręgowy, co uzasadniało oddalenie apelacji.

W skardze kasacyjnej strona powodowa zarzuciła Sądowi Apelacyjnemu naruszenie w zaskarżonym wyroku przepisów prawa materialnego, tj. art. 65 § 1 i 2 k.c. przez ich niezastosowanie; art. 77 § 1 k.c. przez jego niezastosowanie; art. 455 § 1 k.c. przez jego niewłaściwe zastosowanie oraz art. 127 prawa upadłościowego i naprawczego przez błędną subsumcję stanu faktycznego z normą prawną wyrażoną w tym przepisie oraz jego błędną wykładnię. Naruszenie przepisów postępowania dotyczy art. 382 w związku z art. 299, art. 227 i art. 232 zdanie drugie k.p.c.; art. 299 w związku z art. 232 zdanie drugie i art. 302 § 1 k.p.c. oraz art. 328 § 2 w związku z art. 391 § 1 k.p.c. Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, ewentualnie uchylenie tego wyroku i orzeczenie co do istoty sprawy przez zasądzenie dochodzonej kwoty, a także zasądzenie kosztów postępowania. W odpowiedzi na skargę pozwani wnieśli o oddalenie skargi i zasądzenie kosztów postępowania, wskazując uprzednio na brak podstaw do przyjęcia skargi do rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie mogła zostać przyjęta do rozpoznania ze względu na niespełnienie przesłanek określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

We wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania skarżący powołał się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej (art. 398¹ § 1 pkt 4 k.p.c.). W liczącym wiele stron uzasadnieniu wniosku nie spełnił jednak wymagań wynikających z art. 398⁴

§ 2 k.p.c. Jak wyjaśniło znane i utrwalone w tym względzie od lat orzecznictwo Sądu Najwyższego oraz doktryna, uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi ze względu na jej oczywistość winno tę oczywistość wykazać. Ma ona miejsce wtedy, gdy bez potrzeby dokonywania bliższych analiz prawnych, niejako na pierwszy rzut oka przeciętnie nawet doświadczonego prawnika widać, że orzeczenie jest wadliwe, a sprawa wymaga kolejnego zbadania, gdyż za tym przemawia poczucie sprawiedliwości.

W rozpoznawanej sprawie taka sytuacja nie ma miejsca. Nie chodzi bowiem o to, aby uzasadnienie wniosku było obszerne, tylko żeby spełniało wymagane przez ustawę i oczekiwane przesłanki. Szeroka argumentacja, jaką posłużył się pełnomocnik skarżącego sprowadza się głównie do próby przekonania, że w sprawie została „ewidentnie” dokonana błędna wykładnia woli spółki E. S.A. w podanych bliżej zakresach. Ze względu na zawartą umowę musi się mówić o woli obu stron, za czym przemawia odwołanie się skarżącego do naruszenia art. 65 § 1 i 2 k.c. i do wyroku Sądu Najwyższego z dnia 18 lutego 2005 r., V CK 469/04 (nie publ.).

Podniesione w uzasadnieniu wniosku problemy nie odpowiadają przesłance oczywistej zasadności skargi z co najmniej dwóch przyczyn. Po pierwsze, sposób wykładni oświadczeń woli pozostaje w znacznej mierze kwestią ustaleń faktycznych i ocen sądu na gruncie konkretnych okoliczności sprawy. Z tych względów o oczywistej zasadności skargi można mówić z zasady jedynie w razie wyjątkowo poważnych i rażących uchybień sądu drugiej instancji. Nie można dopatrzyć się takich uchybień w rozpoznawanej sprawie. Akcentowane przez skarżącego w podstawach skargi kasacyjnej, jako główny zarzut naruszenia przepisów procesowych, nieprzesłuchanie strony powodowej i złamanie przez to reguł procesowych oraz wiązanie tego następnie z wadliwością oceny przez Sąd Apelacyjny oświadczeń woli stron (art. 65 k.c.) jest o tyle wątpliwe, o ile - co podnoszą pozwani w odpowiedzi na skargę - strona powodowa oświadczyła na rozprawie (k. 121), że o takie przesłuchanie nie wnosi. Po drugie, przeciwko oczywistej zasadności skargi przemawia także sama obszerność omawianego wyводу. Jak stwierdzono trafnie w orzecznictwie Sądu Najwyższego trudno zakładać, aby kwestia oczywista, a więc - jak było to już podkreślone - ewidentna

wymagała rozbudowanych, wielostronicowych wyjaśnień i dowodów na jej występowanie w sprawie, na siłę próbując przekonać do swoich racji (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 grudnia 2013 r., III CSK 311/13, OSNC 2014, nr 7-8, poz. 83).

W tym stanie rzeczy należało na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. orzec jak w postanowieniu, rozstrzygając o kosztach postępowania na podstawie art. 98 w związku z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.